

baplist.dk

« Nr. 2 » 2010 « 157. årgang »

Er du bange?

Baptistkirker giver **husly** til **forfrosne hjemløse**

[ ] Silas Anhøj Soelberg
[ ] Heine Bøgssted

Soulball

Starten på 2010 var en kold oplevelse over hele landet, og det gik især ud over de hjemløse. To baptistkirker har været indrettet som nødherberger, hvor de forfrosne og sultne kunne finde ly for kulden.

baptist.dk har snakket med nogle af de drivende kræfter bag nødherbergerne. De fortæller om deres oplevelser, og hvad det har givet menighederne at være en del af hjælpearbejdet.

» Efter en del rundringninger til folk i kirken viste der sig straks en gruppe, som var parat til at hjælpe til med alt det praktiske «

For hjemløse er vinteren ofte en hård tid, hvor kulden gør tilværelsen svær, og denne vinter var en af de værste. For at komme de hårdt lidende hjemløse til undsætning gav kirkerne husly, så hjemløse af alle slags kunne komme for at få noget at spise og blive varmet op.

Både i Kristuskirken og i Bethelkirken blev nødherberget på initiativ uden for menigheden. »Vi fik en henvendelse fra en gruppe, der gerne ville bruge kirken til at starte et nødherberg op. Kristuskirken sagde ja og åbnede dørene for de hjemløse«, fortæller Lasse Bendixen, der har været en af de bærende kræfter i arbejdet i Kristuskirken.

En lignende historie fortælles af præsten fra Bethelkirken i Aalborg, Lars Midtgaard. »Vi blev kontaktet vedrørende behovet for et nødherberg i Aalborg og spurgt, om vi kunne tænke os at gå ind i det. Hvilket vi så gjorde«, beretter han og fortsætter: »Efter en del rundringninger til folk i kirken, viste der sig straks en gruppe, som var parat til at hjælpe til med alt det praktiske. Endvidere meldte adskillige mennesker fra byen og omegnen sig, ligesom mange kom med både mad og tøj til de hjemløse.«

Lasse Bendixen fortæller samstem-

mende: »Det var alt fra kristne til ateister, der kom for at hjælpe til. Vi havde alle det samme ønske; nemlig at hjælpe nødstedte mennesker, der havde brug for varme, mad og et varmt smil midt i vinterkulden«, fortæller han og fortsætter: »Og der kom særligt mange, efter vi havde fået god medieomtale. Mange kom med den holdning, at det simpelthen ikke kunne passe, at nogen mennesker skulle sove udenfor i det frostkolde vejr. Det var en virkelig rar fornemmelse at opleve den opbakning.«

Arbejdet med nødherberget har haft positiv effekt hos de to baptistkirker. Det har været med til at skabe et øget socialt engagement internt i menighederne, som kan bruges i menighedernes videre sociale arbejde. Men samtidig har det også skabt et positivt billede af baptister som nogen, der rent faktisk handler på deres tro og insisterer på at hjælpe mennesker, der har brug for det.

»Det har bevirket, at vi som kirke i højere grad har fået øjnene op for de sociale

» Det var alt fra kristne til ateister, der kom for at hjælpe til «

og diakonale behov i byen.«, fortæller Lars Midtgaard på spørgsmålet om, hvad det har givet Bethelkirken at være med i arbejdet omkring nødherberget.

»Vi holdt natkirke og nødherberg samtidigt en aften – og det gav en helt speciel stemning at mødes på tværs af kultur og status. Gud rørte ved os. Flere af de frivillige i gade- og natkirken tog en vagt i nødherberget, og det var en meningsfuld og motiverende oplevelse for dem«, fortæller gade/natkirke-præsten i Kristuskirken, Alice Sprotte om sine oplevelser fra nødherberget.

Fakta

- Der blev oprettet nødherberget i to baptistkirker. Det ene i Bethelkirken i Aalborg, og det andet i Kristuskirken på Nørrebro i København.
- På Nørrebro var nødherberget åbent fra starten af januar til den 7. februar, hvor nødherberget flyttede til Mellem-folkeligt Samvirke.
- I Aalborg var nødherberget åbent i den første halvdel af januar.
- Nødherberget blev hovedsageligt besøgt af udlændinge, da disse ikke kan få plads hos de autoriserede herberg.
- Autoriserede herberger mister deres offentlige støtte, hvis de huser udlændinge.

Nr. 2 – 2010

- 2 Baptister giver husly til forfrosne hjemløse**
– Nødherberger
Af Silas Anhøj Soelberg
- 5 Er du bange nu?**
– leder
Af Lasse Åbom
- 6 At tage Gud på ordet**
– portræt af Ruth Rødvig
Af Finn Basnov
- 9 Sprængt i tusind stumper og stykker**
– forkyndelse
Af Hanne Kiel
- 10 Angst – et menneskeligt grundvilkår**
– kronik
Af Aut. Psykolog Charlotte von Platen
- 12 Måske positiv**
– om projektet Dutabarane i Burundi
Af Thomas Spanner
- 14 Gå efter kærligheden**
– Missionsstævnet 2010
Af Finn Basnov
- 16 Jeg er blevet et værre legebarn**
– livshistorie om panikangst
Af Morten Hedelund
- 18 At hjælpe til det sidste**
– om testamenter
Af Aimée Kjær Kofoed
- 20 Dødsangst – eller livslammelse**
– interview med to aktører
Af Lone Møller-Hansen
- 22 Fra spire til potteplante**
– Om City Kirken 20 år efter
Af Karina Rønne Vang
- 24 Skal kirken frasige sig retten til at stifte ægteskaber?**
– et glimt fra de svenske baptister
Af Bent Hylleberg
- 25 Døbte og døde**
Glimt: Baghuset – et åndehul i byen igennem 20 år
- 26 Hvad har vi med hinanden at gøre?**
– om angst, der lukker eller åbner
Af Leif Bork Hansen
- 28 Frygt bekæmpes med kærlighed**
– et møde med fotograf Jacob Holdt
Af Silas Anhøj Soelberg
- 30 Går min verden mon under i dag?**
– om hverdagsfrygt
Af Alice Sprøtte
- 31 Angst er et vilkår, vi ikke kan vælge til eller fra**
– ordbog: angst
Af Raymond Jensen
- 32 Børnene må vi aldrig glemme**
– om børneprojektet i Burundi
Af Morten Kofoed
- 34 Mennesker er vigtigere end opgaver**
– ONEs unge
Af Maria Klarskov
- 36 Døden er fantastisk!**
– bagsiden
Af Silas Anhøj Soelberg

Kun ét liv

*Du har kun ét liv.
Det ved du.
Du ved også,
at dette dit liv
ikke varer ved.
Din død
er lige så virkelig
som dit liv.*

*Om andet
kan du kun
tro og håbe.
Men også troen
og håbet
er virkelige.*

*Du kender det
fra de tunge ord
ved gravene.
. Af jord er du kommet.
Til jord skal du blive.
Så langt rækker din viden.
Kun troen og håbet tør fortsætte:
. Af jorden skal du igen opstå.*

Børge Andersen, fra »Det som livet er«

Børge Andersen døde 10. marts 2010, 84 år. Han har præget generationer af baptistungdom med sine digte og salmer. Seneste udgivelse, »Det som livet er« fra 2005, fås hos datteren Hanne Kiel, tlf. 31 90 81 90.

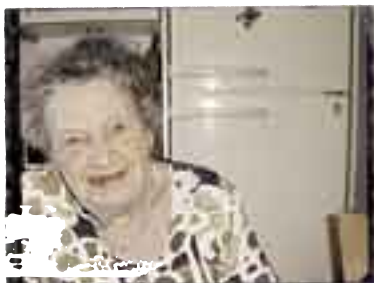

»At tage Gud på ordet«

Ruth Rødvig har levet et spændende liv. Hun er aldrig blevet svigtet og har kunnet rejse sig igen ved Guds hjælp, trods de slag hun har fået undervejs i sit snart 85-årige lange liv. Og det skyldes, at hun altid har taget Gud på ordet.

Det var Ruths far, der sagde det med at tage Gud på ordet. Ruth husker, at de fik besøg af en forsikringsagent. Men han kunne ikke sælge forsikringer hos dem, for hendes far sagde, at han havde en særlig livsforsikring. Agenten spurgte: »Hvor?« Og så pegede hendes far op mod himlen.

» Hvis hun kan, kan jeg også. «

75-årige Ruth om sit barnebarn på fem år, der sad ved computeren.

Født i Tyskland

»Jo ældre man bliver, jo stærkere føler man sine rødder« – sådan siger Ruth en formiddag, hvor vi sidder i hendes hyggelige hjem præget af hendes kreative evner. Hun er samtidig noget af en fortæller, så alle informationer har sin egen historie med sig; Hun er født i Wuppertal i Tyskland i 1925. Hendes mor og far havde rødder i en brødremenighed og en reformert kirke, men fandt en fælles menighed i baptistkirken. Ruth var næstældst i en søskendeflok på fem. I 1935 var det svært for Ruths far at få arbejde, da han ikke var medlem af nazistpartiet. Han blev »headhundet« som leder af et etiketvæveri i Danmark, og da familien af en eller anden grund havde fået lov til at beholde deres pas, kunne de rejse. De kom til Danmark i 1937, og i Lyngby Baptistkirke oplevede de at have en dansk »familie«.

I tvungen krigstjeneste

I 1943 blev Ruth indkaldt til tysk krigstjeneste. Hvis hun ikke mødte op, ville hun og hendes familie blive ført ud af Danmark. Hun fik tjeneste som sporvognskonduktør i Hamburg, og ofte måtte hun bede om beskyttelse under de heftige bombardementer. Her fik hun lidt tid sammen med sin bror Poul, som var indkaldt til soldater-

tjeneste. Han døde ved Østfronten, inden han fyldte 18 år, og man hørte først noget om ham 32 år efter.

17. april 1945 flygtede hun fra de russiske tropper. Gud – og en flink officer – hjalp hende, så hun kom med den sidste færge til Gedser. De første halvandet år i Danmark var hun overladt til andres nåde og barmhjertighed. Hun har stadig uvilje mod sovesale og at skulle overnatte sammen med mange mennesker. Men i 1946 overtalte hendes søster hende til, at de skulle på højskole i Tølløse. Her oplevede Ruth et positivt fællesskab, og her mødte også hun Ib Rødvig, som hun blev gift med i 1949.

Kvartalsløn i kuverter

Hun fulgte trofast sin mand som præstekone; først til Slagelse – her er de første fire børn født, Hans, Keld, Rolf, Anne-Grethe – siden kom Karin og Berit. Ib var også søndagskole- og juniorsekretær. Det var en hård tid. Da man fik kvartalsløn fra

»Stakkels Ruth med alle de børn« er nu: »du kan sagtens med alle dine børn«

»At tage Gud på ordet«

BaptistKirken, måtte hun lære at bruge små kuverter for at lægge til side til de månedlige udgifter. Ib rejste meget, ja, han var faktisk væk mindst tre uger hver måned. Siden flyttede de til Fredericia og Kolding, så til Sindal og sidst til Holbæk.

Kan vi klare et barn mere?

Efter de første fem børn var Ruth lidt træt. Hun tænkte på, om de kunne klare nok et barn, men så kom der igen et ord fra Gud: »Du kan ikke vide, hvad Gud vil bruge dette barn til.« Hun havde inden da fået et dødfødt barn, og hun havde her fået sætningen: »Det barn er gemt i Herrens fred«. Ordene fra Gud gav fred, ja utallige er de gange, hvor Ruth har fået et ord i svære stunder.

Ruth fortæller, at man engang sagde »stakkels Ruth med alle de børn«. De samme siger nu, »du kan sagtens med alle dine børn«. Hun synes selv, det er festligt, »Vi har altid haft megen latter i vores hjem,

også når vi er sammen til de mere sorgfulde anledninger.«

Hvor Gud vil have os ...

Hele familien var involveret i præstetjenesten på den tid. Fra tiden i Sindal husker hun: »Vi arvede mange forpligtelser fra den tidligere præst, Alfred Jensen. Ét år var vi til 13 julefester – så hænger juletræer én lidt ud af halsen.«

Hun fulgte også trop med Ib, da han på halvandet år besøgte alle menighedens medlemmer – med Berit i barnevogn. Netop rollen som præstekone har hun ikke altid syntes var sjov: Hun skulle bage en kringle, altid være hjemme, være del af kvindekredsen – og det var hun ikke så vild med. Selv var hun mere interesseret i at arbejde med bestyrelsesarbejde i Evnesvages Vel, sad i Skolenævn, og samtidig arbejdede hun med sin kunst – billeder og keramik. Selvom hun var meget glad for at bo i Sindal, fulgte hun selvfølgelig sin mand

»» Rollen som præstekone har hun ikke altid syntes var sjov ««

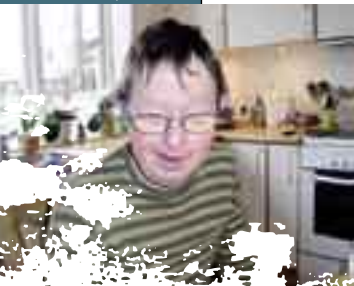
til Holbæk. Som hun siger: »Det er vigtigt at vide, at Gud vil have os her, for så vil vi også opleve velsignelsen fra ham.« Men hun har af og til været misundelig på dem, der boede fast og havde rod. »Tænk at kunne sige at man havde et sted i 50 år.«

Er aldrig holdt op med at lege

Ruth ser så meget smukt i livet, Hun er aldrig holde op med at lege. Sidste år lavede hun nogle skønne nisser – perleven, min skat, min engel og min hjerteven, kalder hun dem. »Så længe jeg kan se og bruge mine hænder, så kommer jeg aldrig til at kede mig.« Hun har haft aftenskole og givet mange glæder til mennesker gennem tiderne gennem sin kunst ... det må jeg ikke kalde det, for det er bare en leg, siger Ruth.

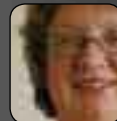
Og så er hun stadig lærenem. Hun lærte at bruge computer som 75-årig. Da hendes barnebarn på fem år sad der med computeren, tænkte Ruth: »Hvis hun kan, kan jeg også«. Her ti år efter giver computeren god kontakt og gør hverdagen nemmere på mange måder.

Sønnen Rolf i Ruths køkken

Ib som kreativ forkynder.

[ ] Hanne Kiel
[ ] Kristian Kiel

»| angstens vold«

Sprængt i tusind stumper og stykker

Min verden skrumper ind til den kun omfatter mig selv og mine allernærmeste. Sammenknuget af angst mens kroppen ryster, åndedrættet speeder op, og maven står stille, låser mine tanker sig fast om det ene: angsten for at miste.

Den ene tanke fylder mig.

Mit intellekt fortæller mig, at angsten er irrationel og grundløs, men mine følelser skriger, at jeg er sårbar, uden indflydelse og udsat for at miste, udleveret som jeg er til livet.

Angsten lukker sig om mig. Den lukker mig inde i en osteklokke, lukker mig ude fra livets mening.

Jeg slår på glasset, men jeg kan ikke bryde ud af osteklokken. Intet eller ingen

kan nå ind til mig. Kun angstens virkelighed er min – og alligevel kan jeg ikke undvære en hånd at klynge mig til, en favn at søge trøst i.

Angstens osteklokke

Kun Gud kan splintre glasklokken, slå hul gennem angstens virkelighed og nå mig i al min sårbarhed, så jeg endnu en gang erfarer, at det er muligt at leve. Kun Guds nærvær kan sætte mig fri.

Gud, der sprængte dødens glasklokke påskemorgen, kan også sprænge angstens osteklokke i mit liv og gøre opstandelsen virkelig i min hverdag.

Gud rejser Jesus af graven

Opstandelsens virkelighed bryder ind i al menneskelig erfaring og gennemhuller den.

Som verden blev skabt i begyndelsen,

sådan skaber Gud en helt ny virkelighed for skaberværket påskemorgen.

Dødens magt bliver sprængt i stumper og stykker. Hele skaberværkets virkelighed bliver forvandlet. Guds viser, at hans vilje er verdens virkelighed – og hans vilje er frelse og frisættelse.

Det sker, fordi Gud elsker verden.

Et helt nyt liv

Opstandelsen har også vendt rundt på mit liv. Den Gud, der har magt og vilje til at rejse Jesus af døden, har også magt og vilje til at være mig nær. Opstandelsens Gud sprænger angstens osteklokke midt i mit liv.

Engang vil opstandelsens Gud sprænge dødens greb om mig og rejse mig til et helt nyt liv.

Engang når Gud har sat sin vilje endeligt igennem, og verden er helt i Guds vold. ■

Charlotte von Platen, aut. psykolog
Kristian Kiel

Angst

– et menneskeligt grundvilkår

Alle oplever på forskellige tidspunkter i deres liv angst i en eller anden form.

Angst er en fællesbetegnelse for forskellige psykiske tilstande. Den er forudsætning for udvikling og modning, men kan også føre til sygdom.

» Både normale livskriser og den traumatiske krise indeholder en forudsætning for menneskelig udvikling og modning «

Hvis vi møder en løve på savannen, sætter det gang i adrenalinet, så blodkarrene til mave-tarmkanalen trækker sig sammen, mens blodkarrene til muskler, hjerne og sanser udvides. Det giver uanede kræfter til enten at bekæmpe »løven« eller flygte – langt hurtigere, end vi anede vi kunne. Et splitsekund opleves som en evighed, og vi sanser lyde, lugte og synsindtryk intenst. Angsten eller frygten er med til at sikre artens overlevelse.

Fobier f.eks. for slanger og edderkopper er formodentlig udviklet herfra tidligere i menneskeslægten. En fobi kan blive socialt og fysisk invaliderende. Man kan udvikle panikangst eller angst for angsten. Adfærdsterapi og kognitiv terapi kan være nøgler til at overvinde det.

En eksistentiel kategori

I udvikling, kriser, sorg, stress, større livsforandringer samt »post traumatisk stress symptom« er angst en central del. Frygt er konkret og afgrænset, mens angsten er ubestemt.

Angst kan medføre nedsat koncentrationsevne, hukommelse og overblik samt

»» Modning betyder ikke nødvendigvis en øget styrke, modstandskraft eller evne til at nyde livet. ««

øget tendens til gråd og aggressivitet. Der kan også opstå fysiske symptomer som uro (angst), kvalme, svimmelhed og søvnbesvær. Angsten kan blive til depression og social tilbageskrækning, og den kan udvikle sig til egentlig psykisk sygdom.

Både den eksistentielle angst og den biologiske angst kan altså udvikle sig til psykisk sygdom, men samtidig er den også et grundvilkår for menneskets udvikling og modning.

Både normale livskriser og den traumatiske krise indeholder en forudsætning for menneskelig udvikling og modning. Modning giver ikke nødvendigvis øget styrke, modstandskraft eller evne til at nyde livet. Den består snarere i øget viden og indsigt i livets forudsætninger i forhold til egne ressourcer og begrænsninger – og andres. Modning er snarest en livslang, aldrig afsluttet meningsføgende proces.

Nødvendig forudsætning for udvikling

Søren Kierkegaard beskriver i værket »Begrebet Angest« angsten som nødvendig for, at mennesket kan opnå frihed gennem fortsat udvikling. Vi kan opleve det velkendte som tryk – og samtidig glimtvis som meningsløst og dermed fremmed. Det fører til en eksistentiel krise, hvor vi

ønsker det trykke, men samtidig længes efter det nye – og ængstes for det. Ifølge Kierkegaard skal vi vove springet ud i det ukendte for at finde nyt fodfæste og etablere en ny identitet. Det er op til det enkelte menneske at vælge. For Kierkegaard var det meningsfulde mål for menneskets udvikling at nå frem til troens stadie. Troen rækker gennem nutiden og ind i fremtiden, mens et rent mekanistisk, reducerende menneskesyn retter sig mod fortiden. Det fører til »fejlfunderi«, hvor psyken er til konstant reparation, så vi kan opnå »normale« tilstande igen.

Ved tab af nære venner eller slægtninge, traumer eller større livsforandringer kastes vi så at sige ud i springet, indtil vi igen vinder fodfæste. Ved at arbejde os igennem de kaotiske tanker og følelser opnår vi en ny identitet. Vi erkender os selv som mennesker og indser, at det er et grundvilkår, at vi er dødelige og sårbare. Derfor er vi angste.

Hvad vil angsten fortælle os?

Det er et relevant spørgsmål at stille. Vil den fortælle, at her er farligt, at vi er ude for et stort ydre eller indre pres, så vi skal passe på os selv? Eller at vi skal turde springet ud i »Intetheden« og lære os selv at kende på en

ny måde? Eller er angsten udtryk for livsforandringer, som vi skal lære at leve med, så vi derigennem kan lære os selv og hinanden nærmere at kende? Skal angsten få os til at erkende, at vi er sårbare, dødelige, sociale væsener på godt og ondt? I psykoanalytisk eksistentiel sprogbrug kan man tale om, at mennesket derved opnår større overensstemmelse mellem følelser, holdninger og adfærd. Kan vi derved i højere grad undgå at overføre vores egne »forbudte« følelser og motiver på andre – til gavn og glæde for fællesskab?

Ord og begreber

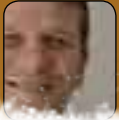
Adfærdsterapi: gradvis optræning i fysisk at nærme sig »det farlige«

Kognitiv terapi: træning i ændring af negative tankegange

Livskriser: almene livsovergange som pubertet, midtvejskriser, større livsforandringer som forældreroller m.m.

Traumatiske krise: pludselig opståede og uventede begivenheder som vold, katastrofer, pludselig død, livstruende ulykker

Psykoanalytisk eksistentiel: egen accept af og dermed indflydelse på følelser, moral /tankegange og adfærd

Thomas Spanner

Måske positiv

Baptistkirken i Danmark har med støtte fra Danida en stor hiv/aids aktivitet i Burundi, som udføres af Baptistkirken i Burundi i samarbejde med 27 andre kirkesamfund i landet. Herved får Guds hjerte et praktisk udtryk for det skrantende folk. Og Guds folk står sammen om at lindre. Thomas Spanner, BaptistKirkens udsending, som er projektleder på projektet Dutabarane, mødte én af de tusindvis af mennesker, som møder op til hiv/aids test i forbindelse med Dutabarane projektet.

Modeste Hafashimana er lige blevet testet for hiv/aids. Hun er 20 år og bor i Cibitoke, men kommer oprindeligt fra Bubanza.

I lang tid har hun gået i overvejelser. Hun var blevet undervist i kirken om hiv/aids. »Hvad hvis jeg eller ét af mine to børn på henholdsvis 3 år og 10 måneder er syge« fortæller hun. »Jeg forlod min mand sidste måned. Han er soldat og blev ved med at være sammen med andre kvinder, når han var ude, selvom jeg sagde, jeg ikke ville have det. Jeg var bekymret for, at vi kunne blive syge af det« fortæller hun og slår blikket ned. »Jeg er alvorligt bange for, at jeg er syg, eller at ét af børnene er blevet det«.

Modeste er en køn, smilende pige – og så ung. Det er ikke til at forstå, at hun er mor til to. Hun husker, at hun sad til en pre-testing samtale med en lokal sundhedsmedarbejder og havde et hav af spørgsmål. Nu er dagen kommet, hvor den egentlige test skal foretages, og Thomas Spanner er inviteret med. Blodprøven udføres af en af Dutabaranes medarbejdere, lægen Innocent.

»At jeg ikke tidligere har taget mig sammen til at blive testet skyldes, at jeg skal gå 18 km hen til klinikken. Til gengæld kan jeg blive testet helt gratis. Desuden har jeg hørt, at personalet ikke kan holde på en hemmelighed, hvis det skulle vise sig, at jeg har sygdommen. Derfor har det været svært at beslutte sig. Jeg vil selv bestemme, hvem jeg vil fortælle det til, hvis jeg er syg«.

Hvor som helst Dutabarane i samarbejde med de lokale klinikker holder kampagner, strømmer der mange til. Kampagnerne henvender sig til folk, der føler sig i risikozonen for at have hiv/aids. Og det er mange. Mange flere end det er muligt at teste. Dem med størst risiko får lov til at blive testet. Til den seneste kampagne kom der 470. Alle får tilbudt en samtale med en uddannet rådgiver, før de bliver testet, og når resultatet fremlægges, er det også

i forbindelse med en rådgivningssamtale. Folk, der er testet positive, bliver tilbudt at tilslutte sig støttegrupper. I disse grupper kan folk være til støtte for hinanden, og nogle grupper starter opsparingsaktiviteter og indkomstskabende aktiviteter. På nuværende tidspunkt findes der 170 sådanne grupper i Dutabarane. Men behovet er langt større, og derfor er ambitionen mange flere grupper på sigt.

Om Modeste var én af de fem, der blev erklæret positiv i denne omgang, ved kun hun selv foruden rådgiveren fra Dutabarane. Det var den samme rådgiver, som tog samtalen og fremlagde resultatet for hende. Spanner fornemmer, at hun har gjort sig overvejelser. »Uanset om jeg bliver testet positiv eller ej, vil jeg ikke være sammen med nogen mand i mindst 7 år. Jeg vil ikke have flere børn. Jeg var meget ung, da jeg fik mine børn, og nu vil jeg først og fremmest tage mig af dem og passe på mig selv. Det er for risikabelt at blive gift igen. Der er ingen garanti for, at en ny mand vil have min børn.«

Fakta | Dutabarane

Dutabarane er et netværk af 28 kirker i Burundi, der sammen kæmper mod hiv/aids. Netværket er startet som en del af Baptistkirken i Danmarks hiv/aids projekt i Burundi, men er nu en selvstændig organisation med ledelse fra udvalgte kirker i Burundi, og støtte fra RBP+ Burundi, CIDA i Canada, Danida i Danmark og

Innocent er læge, uddannet med støtte fra Gerda Hyllebergs legat. Han arbejder i Dutabarane som koordinator.

►► Nu vil jeg vide det ◀◀

Projektrådgivningen i Danmark. Dutabarane fungerer i 6 provinser, men planen er, at netværket inden to år bliver landsdækkende med projekter omkring forebyggelse, omsorg og støtte til hiv/aids ramte familier, børn og døende.

[[
] Finn S. Bastov
[o] Kurt Bøgted

Gå efter **kærligheden**

En hel uge med kærlighed – er det ikke bare lige sagen? Du skal ikke på hippielejr eller selvcentreringskursus. Nej, du skal ganske enkelt på **Missionsstævne** i Mariager fra søndag d. 18. juli til lørdag d. 24. juli, for det er her, vi går efter kærligheden.

Vi gør det i fællesskab med hinanden, både i det store til åbningsgudstjeneste og aftenmøder, i de lidt mindre som børn og unge og voksne hver for sig, og i de helt små, hvor vi sidder ved bordet i cafeen, går tur sammen i Mariager, sidder i et fortelt på campingpladsen og deler liv med hinanden.

Der er god mad igen i år – måske med Brændende Kærlighed – og med masser af muligheder for at møde nye mennesker i madkøen, eller når vi spiser sammen. Der er stilhed om morgenen, natkirke, gudstjenester og møder, som rummer mange muligheder for at møde Guds kærlighed. Der er sport og kreative værksteder, inspiration til hverdage i familien og i menigheden i forskellige seminarer. Og så er der undervisning om formiddagene ved Raymond Jensen, Jan Kornholt, Anders Bartholdy og Mark Sayers. Der er samtale i den store baptistfamilie og samtale og forbøn ved

aftenmøderne. Alt dette kan du opleve i en sådan uge i Mariager.

Inspiration fra Australien

Lad mig bare lige nævne to ting her fra stævnet – resten må du læse mere om på hjemmesiden www.missionsstaeвне.dk.

Den ene er Mark Sayers fra Australien, som vi kan møde både til undervisning og til et aftenmøde. Han er forfatter, teolog og en taler, som har specialiseret sig at fortolke den moderne kultur ud fra et kristent synspunkt. Han har stiftet »Über« – en tjeneste, som specialiserer sig i emner, som har at gøre med unge, og hvordan man er leder for unge.

Han er også leder af »Red Network« i Melbourne, som er en innovativ kristen menighed, som rækker ud til unge voksne i byen. Han er ofte brugt til inspiration som taler og underviser specielt der, hvor vi som kirker udfordres til at leve vores tro ud i en moderne kultur.

Noget af det, han har skrevet, handler blandt andet om, hvordan en bibelsk tro kan hjælpe os med opdage, hvem vi er, midt i en tid, der handler om, at vi altid skal fokusere på os selv. Disse tanker vil Mark blandt andet udfolde for os i to formiddages undervisning.

Holmes Brothers

Den anden er årets koncerttilbud. Torsdag aften vil vi have muligheden for at lytte til en blues-institution – nemlig Holmes Brothers fra USA. The Holmes Brothers har brødrene Sherman og Wendell Holmes og trommeslageren Popsy Dixon som kerne.

The Holmes Brothers har 10 fuldlængdeudgivelser bag sig. For deres seneste udgivelse på Alligator Records, State of Grace fra sidste år har de fået den eftertragtede Blues Blast pris. Den har de fået i kategorien Bedste Nutidige Blues-indspilning. The Holmes Brothers er kendt for deres forrygende vokalharmonier, hvor Popsy Dixon især gør sig bemærket med sin falset-stemme. The Holmes Brothers dyrker dog altid vokalharmoniernes ædle kunst sammen. Det er i høj grad gospel-påvirkning, der præger The Holmes Brothers og deres

»» The Holmes Brothers dyrker dog altid vokalharmoniernes ædle kunst sammen ««

rhythm 'n blues-musik, hvor de blandt andet er påvirkede af kunstnere som Bo Diddley og Jimmy Reed. The Holmes Brothers er utroligt alsidige, og deres musikalske udtryk rummer elementer af funk, reggae, country, blues, soul, kirke-musik og roots-rock. Så gå endelig ikke glip af denne aften med medrivende musik og sang.

»» Hvordan kan en bibelsk tro hjælpe os med opdage, hvem vi er? ««

Mark Sayers

Jeg er blevet et værre legebarn

[ ] Morten Hedelund, psykologistuderende, med i Regen
[ ] Morten Kjær-Andersen og andre

Det kan synes pudsigt, at manden, som lever af at bevare roen i situationer, hvor andre ville gå i panik, for nogle år siden ofte blev grebet af angst uden nogen åbenlys årsag. Men fænomenet panikangst er netop karakteriseret ved ikke at have en speciel årsag. I stedet opstår angsten pludseligt og giver sig udslag i hjertebanken, svimmelhed, uvirkelighedsfølelse og dødsangst. Alle symptomer **Jesper Møller-Hansen**, der til dagligt arbejder med bl.a. skadeservice, har mærket på egen krop.

Fakta | **Jesper Møller-Hansen**

49 år, ingeniør og bl.a. indehaver af Skadeservice Bornholm.

Medlem af Baptistkirken

Bornholm.

Gift med Lone.

» Da jeg lå dér, da tænkte jeg, at jeg skulle dø «

» Når jeg var allermost ude af mig selv og ulykkelig og bange, så var det allerbedste at græde «

I 2001 oplevede Jesper sin første episode af panikangst, da han svedig og svimmel faldt om på sit arbejde med hjertebanken. Det skete efter, at han igennem et halvt år havde presset sig selv til det yderste med flytning, spejderarbejde, etablering af egen konsulentvirksomhed og et nyt job, der lå uden for hans kernekompetencer. Forud for anfaldet havde han følt sig usigelig træt og ude af kontakt med sin krop: »Da jeg lå dér, tænkte jeg, at jeg skulle dø«, siger Jesper. Undersøgelser på hospitalet viste, at hans symptomer var udtryk for en stressreaktion og hermed fulgte en hård erkendelse: »Jeg måtte erkende overfor mig selv, at jeg jo ikke var nogen supermand. Jeg havde også en grænse for, hvad jeg kunne påtage mig og præstere.« Som en konsekvens af denne indsigt måtte Jesper med ambivalens tage afsked med den kontrol, han satte en værdi i at besidde: »Jeg var ked af, at jeg havde tabt kontrol over min krop og sat mit helbred på spil pga. ansvarlighed overfor alt muligt«.

Tab af kontrol

I den følgende tid fulgte flere angstanfald i form af dirrende muskelspændinger, knugen i brystet, svedudbrud og en frygt for det ultimative kontroltab – døden.

Efterhånden udviklede angsten sig også til en forventningsangst om at falde om igen, og f.eks. kunne en ambulance i udrykning udløse et panikanfald. Jesper begyndte på dette tidspunkt at tale med en psykolog og oplevede her at få redskaber til at mestre følelser, han ikke tidligere havde forholdt sig til: »Jeg skulle erkende, at jeg var nødt til at slippe det her med, at jeg skulle gøre alting. At det faktisk var legalt at have følelser. At jeg godt måtte være vred, og at jeg godt måtte være træt.« Parallelt med samtaleforløbet håndterede Jesper også angsten gennem gråd: »Når jeg var allermost ude af mig selv og ulykkelig og bange, så var det allerbedste at græde. Hulken er helbredende, fordi det løsner op for spændinger og giver en helt vidunderlig ro«. Da angsten var allerværst oplevede Jesper sig decideret gudsforladt: »Men så sagde min kloge kone: Det kan godt være, at du føler dig gudsforladt. Men jeg er her. Det var meget, meget stærkt. Og det var også med til at holde mig på banen.«

Alt skal ikke være perfekt

Jesper har i dag været angstfri i flere år, hvilket han bl.a. tilskriver sin opgivelse af perfektionen: »Jeg er også i stand til nu at sige: Det er godt nok. At ting behøver

ikke at være perfekte for at kunne bruges.« Og med denne nye indstilling har den nu 49-årige Jesper taget hul på et sjovere kapitel i sit liv: »Jeg er blevet et værre legebarn«, indrømmer han og fortæller medrivende om speedbåden, kajakken og kondiskoene, der er indstillet på maraton-distancen 42,195 km. På samme tid har Jesper fattet interesse for den monastiske tradition og anfører: »Man kan ikke drøne derudaf arbejds- og fritidsmæssigt og samtidig have rum og tid til at søge Gud. Det kræver simpelthen en standsen op. Og en given sig selv lov til at søge Gud.«

Deler smerten

Gennem sit arbejde med angsten har Jesper erfaret, at: »Vi alle sammen igennem vores liv, før eller siden, har reaktioner, som vi måske ikke synes er rigtige, og som vi måske derfor ikke deler med andre. Og det, tror jeg, er en stor skam. Fordi en smerte, der bliver delt, mister sin kraft.«

Jesper ved, at hans proces med at dele sin smerte med andre aldrig slutter: »Hvis jeg giver mig selv lov til at være ærlig omkring mine følelser, er det det bedste værmod, at angsten vender tilbage«. 📖

At hjælpe til det sidste

Det behøver ikke at være så kompliceret både at sikre sin familie del i arven samtidig med at sætte noget af til velgørenhed. De seneste arveregler fra 2008 har afsløret, at danskernes sidste vilje i stigende grad er at gøre noget godt for andre.

Mindre støtte via testamenter

Mange af de internationale hjælpeorganisationer mærker en markant stigning i donationer fra arv. I Baptistkirken i Danmark har man stadig til gode, at »Børnene i Afrika« og projekterne rundt om i den øvrige verden mærker den nye tendens til flere testamenter. Økonomimedarbejder i Baptistkirken, Ulla Holm, fortæller, at legaterne og reserverne de seneste 10-15 år er den kapital, som Baptistkirken har levet af, og som har dækket underskuddet. Der var tidligere en stærk tradition for, at mange baptister testamenterede til fællesskabet. Ulla Holm fortæller yderligere, at tendensen er vendt, men at det er svært at sige, hvornår skiftet er indtruffet. Faktum er, at der nu ikke længere kommer de samme beløb ind. Er det følsomt? »Det tror jeg måske, det er blevet. Det tror jeg ikke, det var tidligere. Fordi vi lever længere, og døden ikke er nærværende nu på samme måde som tidligere, hvor det var en realitet. Døden var mere »almindelig«. Der er måske

også en større distance til fællesskabet, og endelig er der et langt større forbrug i dag. Ens børn skal have huse og biler, og så giver man ikke pengene væk til nogen andre. Børnene står der bagefter. Man vil ikke lave ballade i familien måske«. Hvordan ville det se ud i BaptistKirkens budgetter, hvis der igen kom mere støtte fra testamenter? »Et beløb på 10.000 kr. ville sende 150 afrikanske børn i skole i et år. På den anden side ville det også hjælpe rigtig meget, hvis pengene går til alt det generelle. Budgetterne er meget stramme. Det ville hjælpe kolossalt til ekstra aktiviteter for dermed at hjælpe et projekt i gang, som der ellers ikke bliver indsamlet tilstrækkeligt til. Og hvad ville penge gå til? Det bestemmer giverne. Afrika, baptist.dk osv. Når pengene fra Gogos testamente kommer ind, betyder det helt konkret, at vi med de penge ikke behøver at tære af reserverne i egenkapitalen for at dække udgifterne«. Ulla Holm refererer til en arv fra Gogo Kofoed, som vil komme, så snart boet er gjort op. Gogo tilhører en af

de klassiske bidragsydere. Som enke besluttede hun sig for at testamentere en del af sin arv til nogle sager, hun havde et stort hjerte for. Hun har givet ud det meste af sit liv. Derfor var det i virkeligheden naturligt for hende at fortsætte med at gøre noget godt, selv efter sin død.

Døden er naturlig

Spørger man Gogos datter Marianne Christophersen, bekræfter hun dette: »For Gogo var det at dele med andre ikke bare en modedille – det var en livsstil«. Som helt lille pige i 1920'erne hørte hun en missionær, Ruth Melkær, berette derude fra. Og en sætning borede sig fast den lille piges sind: »Giv det bedste, du har«. Livet igennem demonstrerede hun for sine børn og andre en måde at leve på, som indebar, at andre skulle have del i det, man har fået. Det drejede sig ikke kun om penge, fortæller Marianne. »Gogo havde offervilje i mange ting såsom tid, midler og evner«.

» Der var således tidligere en stærk tradition for, at mange baptister testamenterede til fællesskabet. «

Ulla Holm

» Giv det bedste, du har. «

Ruth Melkærs anvisning, som brændte sig ind i den lille Gogos pigesind

Hun har med to portioner støttet et par BiD-projekter. Det ene er SALT, præsteuddannelse. Marianne fortæller, at det ikke kom bag på døtrene. Gogo havde altid brændt for, at præster skulle uddannes og udrustes bedst muligt. Gogos beslutning har ikke skabt uroligheder på hjemmefløjen. »Vi har talt om det på forhånd. Vi ved jo godt, at vi kun er her en tid, og at vi ikke skal have noget med os herfra. Selvom nogle af de efterladte midler skulle gå til Gogos hjertesager, står børnene, børnebørnene og oldebørnene ikke tilbage med en følelse af at være blevet snydt. Marianne fortæller, at der er tænkt på den enkelte, og at alle føler sig set og retfærdigt behandlet.

Tungen er kommet på gлед og emnet har bragt en masse minder op i datteren. Hun får lyst til at dele et vigtigt mantra: Det er naturligt at tale om døden – livet er begyndelsen til evigheden. »Det er den sociale arv, jeg føler, jeg har fået med mig fra min mor. Traditionelt fremhæver vi altid social arv som noget negativt, men jeg har lyst til at fremhæve det positive – de værdier, der præger resten af livet. Og her er det vigtigste fra vores barndom, at der er peget på en vej med Jesus – det er større end kroner og ører«.

Gogo Kofoed

Fakta | Sådan fungerer arve reglerne

Arveafgiften for børn, børnebørn og forældre lyder på 15 procent, mens søskende, kusiner og nevøer betaler 36,25 procent i afgift. Ved at indsætte en humanitær organisation som arving, undgår ens familie at betale afgift til staten. Det er altså arveafgiften, man donerer til organisationen. *Kilde: www.minadvokat.dk*

Dødsangst – eller livslammelse

[ ] [ ] [ ] Lonne Møller-Hansen

Ikke at kunne få vejret

Det værste er, hvis man ikke kan få vejret. Det er de fleste af os nok bange for at opleve. Dét kan give dødsangst. En mand lå med slanger og ilt på sygehuset og var helt desperat og bange for at dø. Så fik han noget smertestillende og døde hen. To dage senere vågnede han op og var helt afklaret. »Nu må I gerne slutte behandlingen«, sagde han, og få timer senere døde han fredeligt.

Ellen har været plejehjemsleder i 34 år og er nu vågekone hos døende. Hun har siddet ved siden af rigtig mange mennesker, mens de døde. Og hun har aldrig oplevet et menneske med dødsangst. Det har baptistpræsten Chresten heller ikke – måske bortset fra hans egen ...

Chresten Eskildsen var 24 år og nybagt far. Som ung præst kom han på sygehuset og sad ved kræftramte. Selv havde han en lungeridelse, som af og til lagde ham i sengen med feber. Og så ramte tanken ham: »Du har nok kræft. Du skal nok dø.« Det blev til »Du har kræft, du skal dø«. Denne tilstand lammede ham, indtil han en morgen i sin andagt læste i Romerbrevet: »Hvad enten du lever eller dør, tilhører du Herren.«¹ Det ord har fulgt ham siden. Og hjulpet ham til mange gode samtaler med mennesker om døden.

»Jeg prøver altid at komme til at tale med syge om døden. Jeg synes ikke, vi skal gemme døden væk, heller ikke for børnene. Da det gik op for mine egne børn, at jeg skulle dø engang, sagde jeg til dem, ja, det kan godt være, at det bliver træls for jer, men jeg vil have det godt, for jeg er hjemme hos Jesus.«

Ellen Poulsen, 78 år, plejehjemsleder 1962-96, med i vågekonerne på Bornholm, som passer døende.

Chresten Eskildsen, 61 år, præst i Bethelkirken i Aalborg, sjælesørger i mere end 30 år.

Mange tænker; »Er jeg god nok? Er jeg sikker på at komme i himlen?« »Til dem siger jeg, at det ikke handler om, hvad vi har gjort, men om hvad Jesus har gjort for os. Dét er evangeliet.«

Som en fødsel

Ellen Poulsen fortæller om et dejligt billede af døden, som hun har fået fra Ellen Lisner, en viis gammel kone.

»Det er med døden, som med fødslen. Barnet inde i sin mors mave har det trygt og godt og kan ikke forestille sig noget bedre liv. Udenfor har forældrene gjort barneværelset parat, der er købt barnevogn og tøj, og barnet er ventet – hvis det altså er det ... – med glæde. Sådan er det også med døden. Vi tror og håber på et liv efter døden. Men vi ved jo ikke, hvordan der er. Men vi ved, hvad vi har!«

At være bange for døden kan betyde flere ting; dels er der en angst for selve dødsøjeblikket – eller processen. Skal man igennem megen lidelse? Bliver man meget afhængig af andre? Noget mange mennesker virkelig frygter.

Dødsangst er også en slags dødssorg. Vi er bange for at gå glip af noget. Døende kan overleve en tid for at få et bryllup eller en fødselsdag med. Vi vil have så meget som muligt ud af livet.

Husk at leve i fulde drag

Endelig er der uvisheden om, hvad der sker bagefter? Chresten siger: »De fleste, jeg taler med, er trygge. De tror på, at de skal møde Jesus. Ingen af os ved, hvordan der er, men Han er dér, og Han har slået døden ihjel. Det er det vigtigste. Hvis vi er bange for at dø, betyder det, at vi kan gå glip af

Rose kom over sin dødsangst

Kronisk syge Rose har været meget bange for at dø. Men sidste sommer, hvor hun troede, hun skulle dø, oplevede hun at møde Jesus på en lang trappe. Han sagde, hun var ventet, og der var rart, lyst og trygt at være. Hun forstår ikke, hvorfor hun ikke skulle dø den gang, men erfaringen betyder, at hun ikke længere er bange for at dø.

livet! Dødsangst er livslammelse. Husk at leve i fulde drag.«

Når gamle mennesker klager over, at de ikke kan det samme som før og har forskellige skavanker, siger Chresten altid: »Det er prisen, vi må betale for ikke at dø ung.«

Uværdigt at dø alene

For Ellen er det magtpåliggende, at mennesker ikke skal dø alene. »Det er uværdigt – et tegn på at vores samfund er fattigt.« Derfor er hun vågekone. Der er et helt team af vågekoner på Bornholm. Hun sidder ofte ved døende, som ikke har familie, eller hvis familien ikke kan, vil eller tør være der. Men det tør Ellen og vågekonerne. »Døden er det eneste sikre i livet, og det handler om at slutte livet på samme måde, som det begynder. Med mennesker, der elsker os, omkring os.«

[[Karina Rønne Yang
Per Bækgaard

Fra spire til potteplante

City Kirken var en kontroversiel menighedsplantning på Københavns Vestegn for 20 år siden. En gruppe unge præster havde visioner og drømme. De ville f.eks. lave en kirke uden en kirkebygning. De brugte of-fentlige lokaler til gudstjenester og købte i stedet et ældre parcelhus i Tåstrup som møde- og kontorhus – og nu er der her dækket op med kaffe og småkager. En udfordrende samtale med **Arne Christensen**, leder af menighedsledelsen om de udfordringer og skuffelser, vi kan opleve i vores ivrige forsøg på at vedligeholde og efterleve vores visioner og drømme!

For godt 20 år siden oplevede foregangs-mændene i City Kirken en brændende vision; at starte et menighedsliv på Københavns Vestegn, som på daværende tidspunkt var helt uden en lokal frikirke. Det blev udgangspunktet for en menighed, der op gennem 90'erne blomstrede og ekspanderede særdeles hurtigt.

Arne Christensen har været en del af kirken fra dens fødsel og ser tilbage på kirkens spæde begyndelse med eftertænk-somhed; »Måske ekspanderede vi egentlig

for hurtigt«, og fortsætter med en tyngde i stemmen, der røber virkelighedens barske erfaringer; »Du kan forestille dig, at der skal mange ressourcer til.

At så et frø på en øde mark

Vi blev jo hurtigt tre store fællesskaber rundt om på vestegnen. Vi oplevede det som en ødemark, da vi kom til – rent kirkemæssigt altså. Vi forsøgte at skabe noget helt nyt og levende. Og det drev folk til.« Arne stopper op og ser tænksom ud af vinduet. Han tager en slurk af sin kaffe – holder en pause. Han ser mig i øjnene og lader mig skue skuffelsen i ham: »Det moderne begreb *bæredygtig udvikling* havde vi nok ikke helt ...«

Arne holder igen en kunstpause. Menigheden har oplevet op- og nedture. Lige så hurtigt som kirken havde oplevet fremgang og tilstrømning af folk, lige så hurtigt dalede menighedsmedlemstallet midt i 90'erne. En ledelsesmæssig splittelse fik betydning for City Kirkens størrelse og de måtte lukke to af de daværende »filialer« og vende hovederne, hjerterne og kræfterne tilbage til udgangspunktet i Tåstrup.

Der gik mange år, hvor sår skulle heles, og menigheden finde hinanden igen. Arne var selv med og fortæller, at der i kirkelige sammenhænge ofte opstår tabuer og forti-

elser om de begivenheder, der gør ondt. »Vi har ikke været så gode til at sætte ord på, hvad der gjorde ondt – men ingen skuffelser og kriser går ubemærket hen.« Han virker helt lettet over at verbalisere en svær tid og slutter; »ingen krise, ingen menneskelige fejltrin, ingen splittelse eller faldende antal menighedsmedlemmer har udvisket vores egentlige vision og drøm. Den er stærk. Vi tror og håber for fremtiden. Vores ønske er, at vi må leve evangeliet netop i det lokal-miljø, hvor vi har set et behov.«

Kast mig ud!!

City Kirken har igennem årene oplevet behov for konstant at suge næring fra forskellige inspirationskilder. »Vi har stadig behov for at få nye øjne – ny inspiration.« For år tilbage ansatte menigheden en ny præst, som skulle give nyt liv og inspiration. Vi var ved at blive trætte, tror jeg. Vi havde brug for at blive udfordret – at prøve noget nyt og trodse indgroede vaner. Vi talte meget om, at vi ville kastes ud i den verden, vi så gerne ville være noget for, i stedet for at sidde sammen søndag efter søndag. Det kan være

»» Relationerne er sammenhængskraften i menigheden ««

» Måske ekspanderede vi egentlig for hurtigt. «

meget svært at udfordre sig selv og dermed ved egen kraft forny sig« siger han.

Det er åbenlyst, at hans ord er rod-fæstet i egne erfaringer af virkelighedens realiteter. »Vi har brug for hinanden – unge som gamle«. Han smiler og afslører sin glæde over det gode fællesskab, menigheden har på tværs af aldre. Den unge menighed er blevet voksen.

Relationerne er sammenhængskraften i menigheden. »Vi elsker, når de unge leder vores møder – så oplever vi, hvordan vi kan bruge hinanden. Det er dét, der gør os levende og giver os en følelse af, at vi bevæger os.«

»Og kan du se den grund derovre ....« Han peger ud af vinduet på en tom plads ved jernbanen. »Dér – der vil vi gerne bygge ....«

På min vej hjem fra denne samtale glædes jeg. Jeg havde mødt en mand, der med ærlighed og ydmyghed fortalte mig om *sin* kirke. Intet menneskeligt har i årenes løb kunnet fratage dem troen på Guds store kærlighed til deres lokalmiljø og Guds store nåde over deres arbejde.

Arne finder en stor potteplante frem. Han stikker hoved ind i potten og viser, at planten egentlig er en slags hat. »Vi har den med hvert år på byens kulturelle markedsdage. Vi ville være en del af noget lokalt. Det nyder vi stadig meget.«

Skal kirken frasige sig retten til at stifte ægteskab?

[ ] Bent Hylleberg
[ ] Per Bækgaard

Et glimt fra Evangeliska Frikyrkan, den største baptistkirke i Sverige:

I Sverige findes to store kirker, der begge har rødder i baptsismen. Den ene er Evangeliska Frikyrkan (EFK). De lokale menigheder har i to år drøftet aktuelle emner på regionale møder. Samtalen har drejet sig om kirkens forhold til staten og om fremtiden. I det sidste perspektiv har interessen for at se flere komme til tro stået i centrum.

Forholdet til staten

EFK gør brug af den mulighed, som svenske kirker har haft siden 2000, at staten opkræver deres kirkebidrag. Her kan vi lære nyt, hvis en sådan mulighed bliver aktuel for danske kirker. Men diskussionen har især handlet om retten til at foretage vielser med juridisk gyldighed – altså om vielsesret. Missionsdirektøren i EFK, Anders Blåberg, siger:

– At frasige sig vielsesretten vil betyde, at staten registrerer samlivet, og kirken derpå velsigner det, der kan velsignes. Min vurdering er, at de fleste kristne i Sverige støtter dette. Det store spørgsmål er altså ikke, om kirkerne skal frasige sig retten til at foretage vielser med borgerlig

gyldighed. Snarere diskuterer vi, hvordan ændringerne skal komme.

Et fremsynet forslag

Det radikale forslag om at adskille den borgerlige og den kirkelige del af vielsen blev vedtaget på EFKs konference i 2009. Anders Blåberg fortæller:

– Jeg tror, at EFKs menigheder bliver vejvisere for den løsning, som vinder i længden. Vi har ikke så meget at tabe. Vielsesretten er en spinkel stav at læne sig op ad, når det handler om ægteskab. Familieliv, relationer og sjælesorg er vigtigere værktøj. Men det vigtigste angår forholdet til menigheden: Er det muligt at vende udviklingen fra et privatiseret syn på ægteskabet, og hvordan et ægteskab indgås, til at se ægteskabet i evangeliets perspektiv?

At frasige sig retten til at vie er for en frikirke åbenlyst, og det har kun lidt at gøre med svenske kirkers syn på registreret partnerskab og evt. vielse af homofile. Det handler derimod om forholdet til det multikulturelle samfund og om kirkens forhold til staten.

Fakta

Evangeliska Frikyrkan er en menigheds- og missionsbevægelse, der består af godt 300 menigheder med ca. 30.000 medlemmer. I EFK står man sammen om mission både i Sverige og internationalt i 45 lande, hvor mere end 100 missionærer virker. EFK forvalter ca. 50 mill. kr. årligt. EFK blev stiftet i 1891, kirken hed oprindeligt Örebromissionen og indtil for nylig Nybygget. Om EFK, se: www.efk.se og til forslaget om vielsesretten, se www.efk.se/kongress. På de to hjemmesider kan I få flere idéer ... !

Redaktion

Lone Møller-Hansen, redaktør
Tlf. 5695 1015 / 2347 4015
m-h@mail.dk

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
Tlf. 2299 0424
gitte@baptist.dk

Bent Hylleberg, tlf. 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel, tlf. 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Maria Klarskov, tlf. 3217 6277
mariakl@rskov.dk

Silas Anhøj Soelberg, tlf. 2194 4409
silassoelberg@me.com

Hanne Weber-Hansen, tlf. 5172 4692
hanne@weber-hansen.dk

Lasse Åbom, tlf. 2290 5628
lasseabom@gmail.com

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri

V-Print, Holstebro

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 3.550

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 3: 18. juni 2010. Deadline 19. april.

Nr. 4: 27. august 2010. Deadline 14. juni.

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv., 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.

Baghuset – et åndehul i byen gennem 20 år

For godt 20 år siden fandt en gruppe folk fra 5 forskellige kirker i Silkeborg ud af, at vi alle havde oplevet et behov hos mennesker, vi færdedes iblandt, for et værested. Det skulle være et sted, hvor mennesker med et svagt netværk kunne finde andre mennesker at dele liv med, et sted, hvor man kunne komme og »læsse af« på nogle mennesker, som var gode til at lytte. Vi blev enige om, at det også skulle være et sted, hvor man ikke blev registreret, et sted, hvor ens holdninger til livet blev respekteret, og et sted, hvor man ikke blev påduttet værternes meninger, hverken mht. politik eller religion.

Baghuset blev en realitet og kunne denne sommer fejre 20 års jubilæum med fest både i huset og i den fine have bagved for mange glade mennesker. Både gæster og værter havde haft travlt med at forberede festen. Baghuset har gennem 20 år været et åndehul for mange mennesker, og for nogle har den i perioder været deres andet hjem. Der er blevet sunget, delt glæder og sorger, snakket om Gud, om situationen i vor fælles verden, og der har været arrangeret mange spændende udflugter. Vi håber, det er Guds drøm, som er blevet vores virkelighed. – *Bodil Gaarde*

Døbte og døde

Døbte

Bethelkirken, Aalborg
10.01.2010: Anni Marcussen, f. 16.10.1985

Odense
24.01.10: Dorthe Yakymenko, f. 18.11.1977

Pandrup - Birkelse
07.02.10: Anne Billeskov Pedersen, f. 27.05.1998

Roskilde
13.12.09: Linda Larsen, f. 25.04.1974

Døde

Bethelkirken, Aalborg
Duong Xuan Tran, født 08.12.1932, døbt i Vietnam, døde 31.01.2010.
Lloyd Andersen, født 09.06.1927, døbt 15.04.1945 i Rønne, døde 15.02.2010.

Bornholm
Else Marie Larsen f. Møller, født 02.10.1924, døbt 15.08.1948 i Rønne, døde 13.02.2010.

Brovst
Karl Gunnar Sørensen, født 17.05.1915, døbt 20.12.1931 i Brovst, døde 13.02.2010.

Brønderslev
Grethe Jørgensen, født 26.09.1926, døbt 07.05.1944 i Hjørring, døde 04.01.2010.

Holbæk
Harriet Hilla Nielsen, f. Olesen, født 01.01.1916, døbt 10.09.1933 i Østervrå kirke, Sæby menighed, døde 11.01.2010.
Tove Christensen, f. Andersen, født 29.12.1925, døbt 20.09.1942 i Holbæk, døde 29.01.2010.

Hjørring
Karen Margrethe Nielsen, født 21.12.1916, døbt 09.05.1937 i Østervrå, døde 05.01.2010.

Ingstrup
Peter Falborg Nielsen, født 05.09.1919, døbt 15.04.1934 i Ingstrup, døde 08.02.2010.

Karmelkirken
Børge Andersen, født 23.06.1925, døbt 22.04.1943 i Bethelkirken, Aalborg, døde 10.03.2010.

Korskirken
Hagny Bjerrum, født d. 12.04.1935, døbt d. 25.12.1949 i Nystrup, døde d. 12.02.2010.

Kristuskirken, København
Gurli Carstensen, født 01.06.1920, døbt 20.05.1934 i Kristuskirken, døde 12.01.2010.

Pandrup-Birkelse
Karen Villadsen, født 15.09.1931, døbt 18.03.1951 i Ingstrup, døde 29.12.2009.
Meta Kiel-Larsen, født 01.10.1920, døbt 04.06.1933 i Brovst, døde 01.03.2010.

Hvad har vi med hinanden at gøre? – om angsten, der lukker eller åbner

[ ] pastor Leif Bork Hansen, Lyngby
[ ] collage: Ole Steen

Hvad har Martin Luther King, Søren Kierkegaard og Desmond Tutu til fælles? Og hvad siger de til os, når det gælder vort forhold til os selv og til vores ny-danske medborgere – de fremmede hos os?

Pastor Martin Luther King holdt i 1963 sin berømte tale »Jeg har en drøm«. Han sagde: »Jeg har en drøm om, at en dag vil sønner af tidligere slaver og sønner af forhenværende slaveejere kunne sætte sig side om side ved broderskabets bord. Jeg har en drøm om ..., at mine børn en dag skal leve i en nation, hvor de ikke vil blive bedømt efter hudfarve, men efter deres karakteregenskaber. Jeg har en drøm i dag«. Og han slutter: »Når vi lader frihed klinge, når vi lader den lyde fra hver eneste by og hver eneste landsby, fra hver eneste stat og hver eneste storby, vil vi blive i stand til at fremskynde den dag,

» I angsten står det hele på spil. Det er først, når vi konfronteres og ikke viger for angsten, at vi kan nå til at blive os selv. «

da alle Guds børn, sorte og hvide, jøder og hedninger, protestanter og katolikker, vil kunne tage hinanden i hånden og synges den gamle negro spirituals ord: Free at last! Free at last! Thank God Almighty, we are all free at last!«

Den dæmoniske angst

Søren Kierkegaard udsendte i 1844 sit berømte værk Begrebet Angst. Her gør han opmærksom på den tvetydighed, der kendetegner angsten, idet den på samme tid tiltrækker og afskrækker. Angsten er »en sympathetisk Antipathie og en antipathetisk Sympathie«. I angsten står det hele på spil. Det er først, når vi konfronteres og ikke viger for angsten, at vi kan nå til at blive os selv. Det er angstens tvetydighed. Kierkegaard gør særligt rede for det, han kalder den dæmoniske angst. Der er ikke bare angsten for det onde, men en dybere, dæmonisk angst, som han kalder angsten for det gode. Det er den angst, der ikke vil have med den anden at gøre, men lukker sig mere og mere inde i sig selv. Denne dæmoniske indelukthed betegner Kierkegaard som ufrihed. Således svarer ufriheden og lukketheden til hinanden. I modsætning til friheden, der netop er kendetegnet ved åbenhed over for den anden, erklærer han: »Ufriheden bliver mere og mere indesluttet, og vil ikke kommunika-

tionen«. Herpå henviser han til Ny Testamente, til de dæmonbesattes måde at reagere på: »En Dæmonisk siger til Christus, da han nærmer sig: Hvad har vi med hinanden at gøre? Eller en Dæmonisk beder Christus om at gaae en anden Vei«.

Skal vi leve hver for sig?

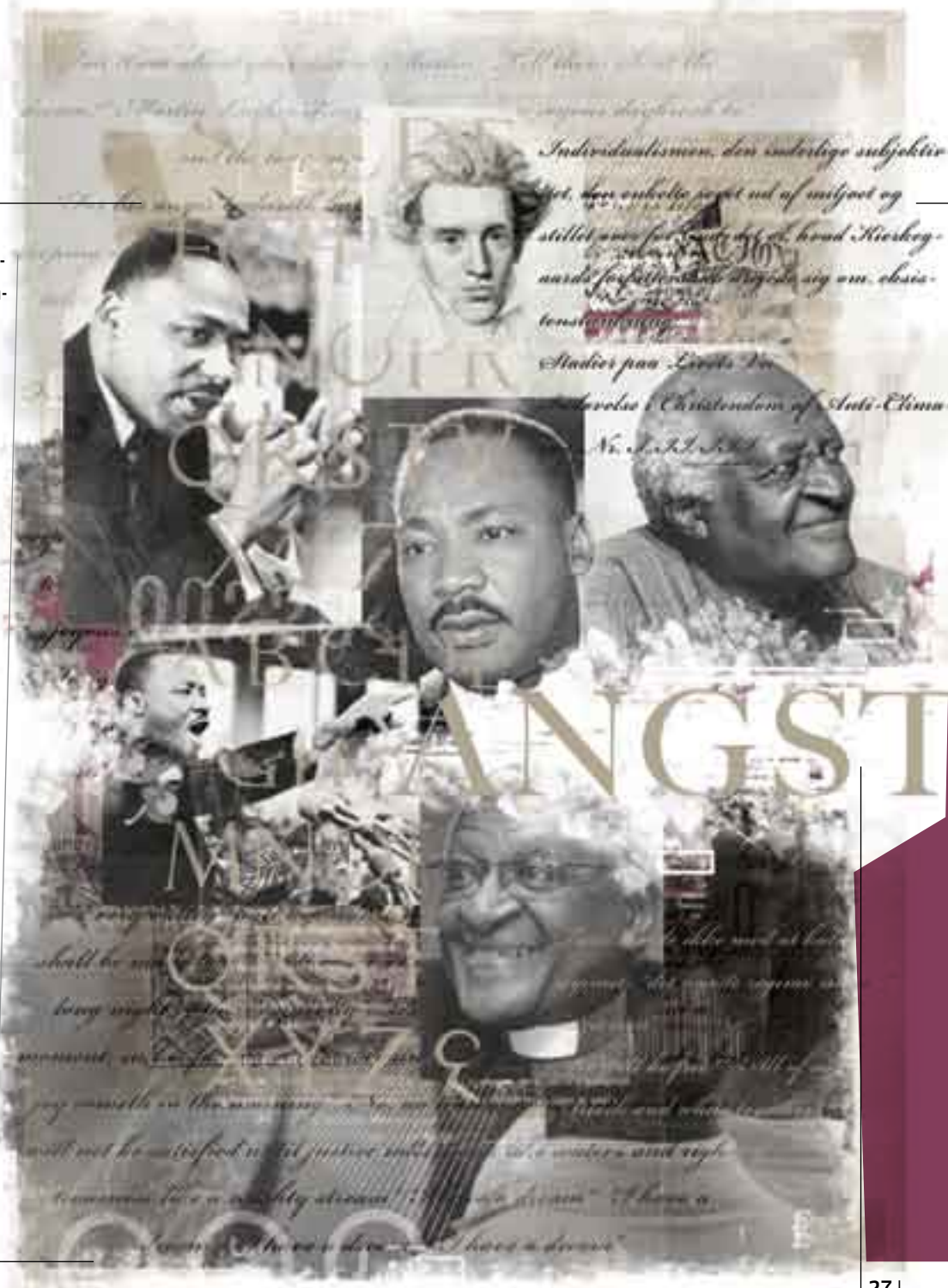
Vi kan spørge: Er det overhovedet muligt at nå hinanden? Er det ikke bedst at leve hver for sig? Sådan tænkte man i 1930erne og fremad i det raceopdelte USA. Var det ikke bedst, at hvide levede sammen med hvide og afro-amerikanere med afro-amerikanere. I Danmark har værgeløse flygtningebørn levet i asylcentre i 10 år eller mere. Er det ikke bedst, at de bliver der? Er vi ikke blevet mere og mere besatte af fremmedangst? »Hvad har vi med hinanden at gøre?« spurgte den dæmonbesatte. »Hvad har vi overhovedet med hinanden at gøre?« spørger vi i dag. Er det muligt at nå hinanden, sådan som Martin Luther King forestillede sig i sin drøm?

Kierkegaard beskrev den dæmoniske lukkethed, hvor vi i angst lukker os mere og mere inde i os selv. Det være sig på det personlige eller det politiske plan. Det ene svarer til det andet. Men han viser samtidig, hvorledes den dæmoniske indelukthed kan overvindes:

»Friheden er bestandig kommuniserende«, siger han. Ved forsoningens mirakuløse mulighed overvindes det indelukkede. Det skal ikke lykkes os at lukke os mere og mere inde i os selv og således komme længere og længere bort fra hinanden.

Ærkebiskop Desmond Tutu knytter til ved Martin Luther Kings drøm. Tutu erklærer, at det er Guds egen drøm, drømmen om Guds familie, hvor ingen er stillet udenfor, men alle hører til i deres forskellighed. Han siger: »I Guds familie findes der ingen, som står udenfor. Alle hører til den. Sort og hvid, rig og fattig, homoseksuel og heteroseksuel, jøde og araber, palæstinenser og israeler, hutu og tutsi, muslim og kristen, buddhist, pakistaner og inder – alle hører til«.

Martin Luther King skrev i 1963 fra fængslet i Birmingham: »Jeg har set mange kirker slå ind på en fuldstændig verdensfjern forkyndelse, som på en mærkelig ubibelsk måde skelner mellem sjæl og legeme, mellem det hellige og det verdslige«. Er det ikke det samme, vi alt for længe har gjort i Danmark?

Frygt bekæmpes med kærlighed

De fleste lever med en angst for det fremmede. Det, som vi ikke forstår, eller som vi ikke er enig i, kan være svært at acceptere hos andre mennesker. Det føles fremmed for os, og vores mest naturlige reaktion på det fremmede er en afvisning. Det kræver en helt særlig indsats at ændre denne reaktion til accept og anerkendelse. Under overskriften »Om at sige ja« var **fotografen Jacob Holdt** en kold januar-aften på besøg hos Købnerkirken på Amager, hvor han fortalte om sit arbejde med netop at bekæmpe angsten for det fremmede med kærlighed!

Jacob Holdt kommer fra en familie af præster. Både hans far og farfar var præster, og derfor forventede mange, at han også ville gå i den teologiske retning og blive præst. Men Jacob havde andre planer end at bruge tiden på uddannelse. Han ville følge tidens ånd i slutningen af 60'erne og starten af 70'erne. Derfor tog han ud at rejse for at opleve verden.

Som gave fik han inden rejsen et kamera, så han kunne tage billeder fra sine oplevelser. Det blev startskudet på et livslangt arbejde med at fotografere og berette om de mange mennesker og oplevelser, som han mødte på sin vej.

»Jeg var nok ikke racist, da jeg første gang kom til USA«, fortalte Holdt som en start. »Men jeg blev det meget hurtigt, fordi jeg hovedsageligt færdedes blandt den hvide middelklasse, hvor fordømmene

om de sorte var meget tydelige«.

For at komme ud af racismen, skal man ifølge Holdt have en hjælpende hånd. »Det fik jeg, da jeg kom til nogle af de sorte, der gik på universiteterne i USA. Jeg kom til at se dem som mennesker i stedet for uhyrer. Og så kom jeg til at se deres brødre og søstre i gangstermiljøet som mennesker også. Det gav mig en helt anden tilgang til dem. Jeg kunne nu møde dem med kærlighed og tillid«.

Da Jacob Holdt kom hjem til Danmark for at bosætte sig, glemte han at integrere sig med muslimerne i Danmark. Det opdagede han først på et senere tidspunkt, da han tog sig selv i at tænke nedsættende om muslimerne. For at modarbejde disse tanker tog han ud for at lære de danske muslimer at kende.

Racisme er for Holdt ikke blot til

skade for andre. Som racist mister man sin frihed, fordi ens udfoldelsesmuligheder bliver begrænsede. »Tænk på, hvor mange mennesker vi ikke lærer at kende, fordi vi dømmer dem på forhånd til noget dårligt. De har en masse varme og kærlighed, som vi ikke kan modtage, fordi vi ikke tør møde dem og åbne os«, forklarer Holdt, som mener, at Danmark i dag er mere racistisk end USA.

»Jeg var fattig, før jeg lærte de danske muslimer at kende. De har så mange gaver at tilbyde os, og det kræver blot, at vi siger ja til dem. For at komme med et selvsk argument kan man sige, at man kan spare en masse penge på at sige ja«, fortalte Holdt til forsamlingen i Købnerkirken.

I dag har Jacob Holdt mange venner blandt muslimerne i Danmark. Derfor inviteres han ofte med til muslimske

» Tænk på, hvor mange mennesker vi ikke lærer at kende, fordi vi dømmes dem på forhånd til noget dårligt «

fester. Han takker som regel kun ja, hvis han får lov at tage et par af vennerne fra Dansk Folkeparti med. »Jeg har altid mit kamera parat, så jeg kan fotografere øjeblikket, hvor de indser, at muslimerne er mennesker ligesom dem selv. I det øjeblik

» Jeg var fattig, før jeg lærte de danske muslimer at kende «

fælder de altid en skyldfølelsens tåre. Det er beviset på racismen.«

På spørgsmålet fra salen om, hvordan han gør det, han gør, svarede Holdt: »Jeg ser altid på, hvad mennesker rummer i hjertet i stedet for at dømmes dem på overfladen. Det er en meget frygtelig tanke at tro på det dårlige i mennesket. Vi har alle mere brug for kærlighed end for at

hade andre. Med det udgangspunkt kan jeg møde andre mennesker med kærlighed i stedet for foragt.«

»Den første gang, jeg kom hjem til Danmark for at vise mine billeder frem og fortælle min historie, kom min gamle farmor over til mig og sagde: »Så blev du alligevel præst«. Og hun har nok ret. Jeg er måske præst på min egen måde«. ■

|| | Alice Sprøtte

» Jeg er bange for tåbeligt tankemylder.
Ind i mellem er jeg også bange for Gud «

Går min verden mon under i dag?

Går min verden mon under i dag? Det gør den måske, hvis jeg får mig en fobi til samlingen.

En socialfobi. Højdeskræk. Angst for åbne pladser. For fugle eller katte. For invasion fra rummet.

Og tænk hvis jeg var bange for utilpassede mennesker. Jeg synes, det er hårdt nok at være nervøs ved normale mennesker.

Jeg synes ærligt talt, at jeg har nok fobier at pleje. Nok at være bange for.

Jeg er bange for at løbe tør for fantasi. For at komme for sent. For at blive konfronteret med det, der nager mig under en hyggemiddag. Jeg er utryk ved stivnede

rutiner og pænhed. Og ved pinagtigheder. Jeg er bange for tåbeligt tankemylder. For at slippe en vind i bussen. For overfyldte stormagasiner. For at cykle på Frederiksberg.

Jeg er også bange for at kede mig. Og for uventede gæster, når jeg roder.

Ikke sådan hårrejsende bange. Bare hverdagsangst.

Jeg er bange for at blive svigtet. For at blive misforstået og afvist. Jeg frygter uventet smerte og død – og den ventede. Edderkopper med lange lodne ben gør mig angst. Jeg er bange for ligegyldighed og skjulte agendaer. For at miste venner og familie. Jeg er ræd for at gå i vaskekældereren om aftenen. For berøringsangst og facader. For ulevet liv og

forspildt potentiale. Jeg er bange for, at en rotte en dag kravler op fra mit toilet. For menneskelig grusomhed og fejhed. For social pression og medløberi. Og for at se en gysersfilm.

Se, det gør mig bange. Sådan rigtig bange.

Ind i mellem er jeg også bange for Gud. For at møde en af hans brændende tornebuske på min vej. For at han laver for meget om på mit liv. Men sig det ikke til nogen.

Går min verden mon under i dag? Jeg håber det ikke. Men jeg frygter det efter at have listet alle mine fobier op og sat dem til offentligt skue. **5**

Angst er et vilkår, vi ikke kan vælge til eller fra

Raymond Jensen
Arktiv

Angst er en menneskelig følelse. Andre følelser er glæde, sorg eller frygt. Angst kan vi ikke vælge til eller fra, den er et vilkår. Den, der lever et liv på flugt fra angsten, er den, der har størst risiko for at blive overvældet af den. Angst er ikke et specifikt religiøst begreb som tro, nåde eller frelse, men derimod en tilstand, som alle mennesker før eller siden mærker.

I Getsemane Have ser vi alle de klassiske elementer, der hører til en angstvoldende situation. Jesus har i nogle år modigt sagt det, der lå ham på sinde. Men han er ikke dum. Han véd godt, at hans omverden er ved at være træt af ham. De, der bestem-

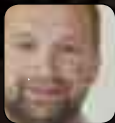
mer, er vant til, at andre retter ind. Det er det, samfundets lov og orden baserer sig på. Men Jesus kan ikke hykle, han kan ikke tale magthaverne efter munden. Nu véd han, at hans dage er talte. Det er nat. Han er sammen med sine venner, men de forstår ikke alvoren og er faldet i søvn. Markus skriver: Han blev mere og mere fortvivlet og var ude af sig selv af angst¹. Hvem ville ikke være angst i den situation? Jesus er et menneske. Ikke en superhelt!

Begrebet angst benyttes ikke om svaghed, men snarere om den skræmmende følelse af at være på gyngende grund, udstillet og alene. Søren Kierkegaard har et eksempel på, hvad angst er. Han taler om, at mennesket kan blive overfaldet af følelsen af, at »man er et garnnøgle viklet om ingenting«. Uha!

Bibelen griber os da også midt i vores værste angst, nemlig angsten for angsten. Men det er vores tro, at vores angst ikke adskiller os fra Gud – selv om det er det, vi føler. Ingen menneskelig følelse skal skille os fra tilsagnet om Guds kærlighed: Hvad kan skille os fra Kristus' kærlighed? Modgang, angst, forfølgelse, sult, fattigdom, fare eller trusler om henrettelse? Nej ..., men uanset, hvad der sker, har vi vundet den endelige sejr, fordi Gud elsker os og hjælper os. Jeg er nemlig sikker på, at ingenting kan skille os fra den kærlighed, Gud viser os gennem Jesus Kristus. Sådan siger Paulus. Og han sitrer! Han tænker på sine landsmænd og deres frelse, når han skriver dette til menigheden i Rom². 📖

1] Se Markus Evangeliet 14:32ff. Bibelcitatene er fra »Den Nye Aftale – Det Nye Testamente på nudansk«. 2] Romerbrevet 9:1ff

[M] Morten Kolfoed
[B] Susi Baggesen og Per Bækgaard (Susi)

Børnene må

Med Solveig og Niels Christian Nielsens hjemrejse til Danmark er børneprojektet i Burundi nu overladt til at prøve kræfter med alt det, der er blevet investeret af optræning og erfaring igennem de fem år, det har eksisteret. Alt tyder på, at det med **Susi Baggesen**s assistance skal komme til at bære frugt, og at hundredvis af børn i fremtiden også vil blive hjulpet – nu på grundlag af mere lokal projektledelse, men med forhåbentlig fortsat trofast engagement hos de danske baptister.

Børnene er blevet vores stolte medansvar

I ethvert foretagende er der en tid til at så og en tid til at høste. Børnearbejdet i Burundi er lige nu præget af sæsonskifte. Med Solveig og Niels Christian Nielsens hjemrejse til Danmark blev en sæson på fire år rundet af. Arven fra de to garvede kirundi-talende missionærer har ikke været lille at skulle løfte, men heldigvis er der grund til fortrøstning. Over 1.500 udsatte børn og deres familier af de allerfattigste er blevet hjulpet på nuværende tidspunkt. De er helt reelt blevet revet ud af klørne på de barske realiteter, der lurer lige

vi aldrig glemme

om hjørnet, når et nyt uskyldigt barneliv stikker i sit første skrål på det afrikanske kontinent. Aids alene har stjålet forældrene fra 40 mio. børn i Afrika, og det er Burundi også påvirket af. Fattigdom, arbejdsløshed og desperat håbløshed er mange steder permanente tilstande, som rammer kollektivt og brutalt.

Danske baptisters hjerter har samlet over årene reageret på børnene tusindvis af kilometer væk med økonomisk støtte. De gode meldinger er, at det har gjort en reel og gigantisk forskel. Og havde det ikke været for sammenhængen mellem Guds timing i tingene, de rette menneskers vilighed og den store opbakning i Danmark, var de mange børns liv aldrig blevet baptisternes stolte medansvar.

Hjælp til selv-hjælp

Samtidig med at børn og plejefamilier er blevet styrket, har der fra begyndelsen af projektet været et meget stærkt fokus på at udruste og oplære lokale projektansvarlige. Derfor er der i dag fire dygtige medarbejdere involveret i projektet, som igennem årene har været under kyndig træning. Først og fremmest drejer det sig om projektlederen Janvier Singirankabo, som har en uddannelse som læge med sig i bagagen. Han er

selv far og elsker sin familie. Hans værdier er stærkt funderet i en levende tro, som han ikke kan skjule i sit varme smil, når han møder omverdenen. Janvier har været med i projektet fra begyndelsen i 2005, og han har derigennem prøvet mange forskellige udfordringer. Det har udrustet ham og gjort ham til en meget værdifuld mand på posten. Derudover er der tre lokale rådgivere, som har været med i forskelligt omfang. Prosper er helt ny og har efter uddannelse i både Kenya og Rwanda mod på at flytte op i landet for at arbejde med børnene. Resten af holdet er utrolig forventningsfulde til hans bidrag til arbejdet. De to andre – Espérance og Audace - har været med i et par år. Disse rådgivere har det daglige ansvar for, at plejeforældrene til børnene bliver tilset og vejledt. Det foregår meget praktisk på den måde, at Espérance, Audace og Prosper rejser rundt på motorcykler til op imod 20 grupper hver, som de har kontakten til. Rådgiverne har meget nær kontakt til såvel børnenes plejefamilier som børnene. Og sker der noget, som er uden for reglement, bliver der øjeblikkeligt taget affære.

Fremtiden

Forbindelsen til de danske baptister er kendetegnet ved princippet om hjælp til

Susi Baggesen,
projektkoordinator.

selv-hjælp. Helt parate til at klare sig selv bliver plejeforældrene og de lokale projektarbejdere dog ikke foreløbigt. Derfor er det fortsat afgørende for arbejdet, at Susi Baggesen som BaptistKirkens udsending er tilgængelig for projekt-holdet med sin støtte og vejledning. Susi fortæller fra de første besøg, hun har deltaget i. Det er svært at møde små børn, der lever under kummerlige forhold hos en AIDS-ramt mor, men fantastisk at opleve, at det med en relativ lille indsats er muligt at forbedre vilkårene for disse udsatte børn. Fra Danmark er Morten Kofoed, lederen af den internationale mission, kun en opringning eller en mail væk. Han holder meget tæt trit såvel med udviklingen af projektet både hjemme fra Danmark såvel som på hans jævnlige rejser til Burundi. Den langsigtede effekt af at verden for disse udsigtsløse børn blev vendt op og ned, kommer vi først til at se om flere år. Det bliver, når børnene, som fik en chance, selv er vokset op og klar til at overtage som aktive samfundsborgere og ansvarsfulde forældre. For børnene, dem må vi aldrig glemme.

*Projektleder
Janvier i midten,
chaufføren Aloys
tv. og den lokale
rådgiver Prosper
th.*

☰ Maria Klarskov
☑ Kasper Klarskov

Mennesker er vigtigere end opgaver

Det er vigtigt, at dem i mit team både har tid til at give og modtage.

Så gør det ikke noget, at man er lidt flad bagefter.

Da jeg først sagde ja til at være med som frivillig på ONE, var det en stor udfordring. Men jeg har oplevet, at man virkelig får meget ud af det selv. Det at gøre noget og give noget til andre betyder, at man faktisk kan se dem vokse.

Camilla Christensen, teamleder for gruppelederne

Frivillighed er et ord, som har givet mange rynker og grå hår hos alle, der har forsøgt at stable et projekt på benene, hvor arbejdskraften ikke kan lønnes. Det er også et ord, som kan få det til at boble over med engagement og glæde. Spørgsmålet er, hvordan mennesker får lyst til at give det, de brænder for. Hvad gør man?

Vores løsning er at skabe rammer for, at de mennesker, som har lyst til at være med til at lave ONE, kun skal koncentrere sig om det, de inspireres af. Dermed ikke sagt, at det er nemt at være frivillig. Men vores håb er, at flere vil kunne se glæden i arbejdet og genopfyldes i det i stedet for at blive tømt.

Visionsbærere søges!

For at skabe strukturen valgte vi at opbygge mange mindre teams, som har forskellige arbejdsopgaver: café-team, lovsangsteam, aktivitets-team etc. Hvert team har en teamleder, som er en slags visionsbærer for det teams arbejde. Dvs. at teamlederen har et mål og en drøm for teamet. Det behøver ikke at være formuleret meget præcist med mange flotte ord, men for at teamlederen skal kunne samle et team og gå foran, må vedkommende vide, hvor teamet skal hen.

Forventningsafstemninger

Et redskab, som vi bruger i forhold til vores teamledere, er en forventningsafstemning. En forventningsafstemning i vores regi er en samtale mellem en teamleder og dennes kontaktperson i koordinationsteamet om, hvad teamlederen har lyst til at arbejde med, og hvilke opgaver koordinations-teamet (KT) kan se, der er brug for. KT er et team, som består af tre mennesker, der har lyst til at svæve over vandene og holde overblikket over projektet.

Indholdet og omfanget af teamets arbejdsopgaver skabes i en dialog mellem de to parter, og drømmen er, at man som frivillig på ONE har fuldstændigt ejerskab

for sin indsats. Intet skal være pålagt af andre, hvis opgaven skal løses i passioneret frivillighed. Det vil sige, at en teamleder for programteamet ét år ikke behøver at have præcis samme arbejdsopgaver, som teamlederen for programteamet et andet år. For at mennesker har lyst til at være frivillige, er vi simpelthen nødt til at lade dem være vigtigere end opgaven.

Det starter hos mennesker

Denne tilgang til det frivillige arbejde har gjort projektet mere dynamisk og foranderligt. Vi har måttet se i øjnene, at mennesker skal definere projektet og ikke omvendt. Vi har besluttet hvert år at være villige til at give slip på alle de teams og arbejdsopgaver, som fandtes forrige år og så starte med at finde ud af, hvad de mennesker, der gerne vil være med, brænder for. Det er de menneskers ønsker, drømme og visioner, som skal definere, hvordan lejen bliver, og hvad den kommer til at indeholde. Det betyder i praksis, at selvom deltagerne hvert år roser caféen til skyerne, så er vi nødt til at lade caféen dø, hvis ingen brænder for at stå for den. Vi vil ikke

»» For at mennesker har lyst til at være frivillige, er vi simpelthen nødt til at lade dem være vigtigere end opgaven. ««

» Det betyder i praksis, at selvom deltagerne hvert år roser caféen til skyerne, så er vi nødt til at lade caféen dø, hvis ingen brænder for at stå for den. «

udsætte frivillige kræfter for udtrætning, fordi opgaven er blevet vigtigere end det menneske, der løser den.

Ingen visionsbærer, intet ONE

Alle teamledere har resultatet af deres forventningsafstemning skrevet ned. Det vil sige, at vi sort på hvidt har, hvad vi kan forvente af hinanden. Der er klare linier for opgaverne, og de involverede kan fokusere på det, de har sagt ja til.

Når rammerne er lagt er der mulighed for, at kreativiteten, passionen og drømmene kan få magten. Så kan man frit få lov til at lave det, man er villig til, og skal ikke koncentrere sig om alt det andet.

Det er klart, at der er nogle ting, som man ikke bare kan droppe, hvis ingen gider, fx økonomistyring. Hvis ingen styrede økonomien, kunne ONE ikke fortsætte.

I vores struktur ligger økonomiansvaret hos KT. For at være med i KT er man selvfølgelig også nødt til at være visionsbærer for det teams opgaver. Hvis der en dag ingen er, som er villige til at sidde i KT, er det klart, at man må gøre sig nogle overvejelser. Kan ONE fortsætte uden nogen, der vil koordinere? Eller har projektet ONE levet sin tid ud, og det er tid til at lade det gamle dø og se noget nyt spire frem?

DØDEN ER FANTASTISK!

[ ] Silas Anhøj Soelberg
[ ] Linette Lund

Døden er et yndet tema for mange kristne. Vi har sikkert også mange forskellige forståelser af, hvad døden betyder, og hvad den indebærer. Nogle siger med Paulus, at »døden er en vinding« – fordi vi tror på et liv efter døden. Men for mange af os gælder det, at også vi gerne vil udskyde den dag, hvor døden indtræffer.

En simpel forklaring på dette kunne være, at de fleste af os alligevel går rundt og frygter døden. Ofte griber jeg i hvert fald mig selv i at tænke frem på min død med uro og bange anelser, og jeg er sikkert ikke den eneste. Men hvad er der egentlig så slemt ved døden?

Biologisk set kan vi beskrive og forstå døden ned til mindste detalje. Hjertet stopper med at slå, og dermed ophører iltforsyningen til alle kroppens celler. Hjernen kræver store mængder ilt, så denne dør som noget af det første, mens resten af kroppen stille følger efter. Til sidst forsvinder varmen som det sidste tegn på, at der engang var liv i den døde krop. At jeg skal igennem denne biologiske proces,

kan godt skræmme mig, og muligvis frygter jeg dette aspekt af døden. Men døden er jo mere end dette. Og det er den, fordi døden markerer afslutningen på livet.

Liv er noget helt fantastisk, som mange af os sætter stor pris på. Og døden, som afslutter livet, ses derfor som noget negativt, der skal undgås så længe, det er muligt. Men døden kan også ses som noget andet end blot noget skidt. Netop fordi døden afslutter livet, er det også døden, der giver livet mening. Fordi livet en dag er slut, har vi også en grund til at handle og til at gøre en forskel. Hvis døden ikke fandtes, kunne vi bare lade det hele ligge til i morgen, og så ville alt liv ophøre. Med livet kommer døden, og med døden kommer livet.

Livet er den største og mest fantastiske gave, som vi hver især har fået. Men den har kun værdi, fordi døden er livets udløbsdato, som vi skal leve livet inden. Derfor er døden fantastisk! 📖

DANMARK

PP

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST

ID-Nr.: 46476

Afsender:
**Baptistkirken
i Danmark**

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635